# Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. 22 Cdo 3727/2008, ECLI:CZ:NS:2010:22.CDO.3727.2008.1

**Číslo:** 53/2011

**Právní věta:**

K rozhodnutí o návrhu, jímž se rodič domáhá toho, aby mu zdravotnické zařízení podalo informace o zdravotním stavu jeho dítěte a aby mu umožnilo nahlédnutí do zdravotní dokumentace o tomto dítěti vedené, obsahující citlivé údaje ve smyslu § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., je dána pravomoc soudu.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 30.11.2010

**Spisová značka:** 22 Cdo 3727/2008

**Číslo rozhodnutí:** 53

**Číslo sešitu:** 5

**Typ rozhodnutí:** Usnesení

**Hesla:** Právo na informace, Pravomoc soudu, Zdravotnictví

**Předpisy:** 12 předpisu č. 20/1966Sb.
9
b) předpisu č. 101/2000Sb.
§ 1 odst. 1 předpisu č. 101/2000Sb.
§ 2 odst. 1-3 předpisu č. 101/2000Sb.
§ 3 odst. 1-5 předpisu č. 101/2000Sb.
§ 4 písm. a
§ 67b odst. 1-3
§ 67bb odst. 2-4 předpisu č. 20/1966Sb.
§ 7 odst. 1 o. s. ř.

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*M ě s t s k ý s o u d v Brně rozsudkem ze dne 10. 7. 2006 zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal, aby žalované byla uložena povinnost „poskytnout žalobci veškeré informace o zdravotním stavu a umožnit mu nahlédnutí do zdravotní dokumentace vedené žalovanou k jeho nezletilému synovi T. K. (nar. 1987) ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku“ (výrok I. rozsudku) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku). Soud prvního stupně dospěl k závěru, že nárok žalobce nemá oporu v hmotném právu, neboť jím požadovaná povinnost vůči žalované by musela být doložena souhlasem syna T. K., jakožto již zletilého, k nahlédnutí do zdravotní dokumentace i k informacím o*

*zdravotním stavu, neboť ke dni rozhodování soudu prvního stupně T. K. dovršil již 18 let.*

*K r a j s k ý s o u d v Brně usnesením ze dne 16. 4. 2008 k odvolání žalobce rozsudek soudu prvního stupně zrušil a řízení zastavil (výrok I. usnesení) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Úřadu pro ochranu osobních údajů v Praze (výrok III. usnesení) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II. usnesení). V rámci zkoumání podmínek řízení dospěl odvolací soud k závěru, že k projednání nároku žalobce není dána pravomoc soudu ve smyslu § 7 odst. 1 o. s. ř. Tento závěr opřel o § 67b odst. 9 zákona č. 20/1966, o péči o zdraví lidu, ve znění účinném ke dni zahájení řízení, ve spojení se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Odvolací soud zdůraznil, že žalobcem uplatněný nárok představuje požadavek na seznámení se s citlivými osobními údaji dítěte podle § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., jedná se proto o spor o práva podle zákona č. 20/1966 Sb., který není žádným ze sporů vyjmenovaných v § 7 odst. 1 o. s. ř. a z žádného zákonného ustanovení nevyplývá, že by k jeho projednání a rozhodnutí byla dána pravomoc soudu. Naopak z § 67b odst. 9 a § 79 odst. 3 zákona č. 20/1966 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2005, vyplývá, že se jedná o nárok, o něm přísluší rozhodnout Úřadu pro ochranu osobních údajů v Praze ve smyslu § 29 zákona č. 101/2000 Sb.*

*Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost spatřuje v ustanovení § 239 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a podává je z důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.*

*Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.*

*N e j v y š š í s o u d zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.*

**Z o d ů v o d n ě n í :**

Podle čl. II. – přechodná ustanovení, bodu 12 zákona č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, účinného od 1. 7. 2009 (vyjma ustanovení čl. I bodů 69, 71 a 100, ustanovení čl. XIII a ustanovení čl. XVII bodu 1, která nabývají účinnosti 23. 1. 2009), dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vyhlášeným (vydaným) přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů; užití nového ustanovení § 243c odst. 2 tím není dotčeno.

Dovolací soud proto při projednání dovolání postupoval podle občanského soudního řádu ve znění účinném před jeho novelizací provedenou zákonem č. 7/2009 Sb.

Dovolání je přípustné podle § 239 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a je i důvodné.

Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce se jím uplatněného nároku domáhá z titulu výkonu rodičovské zodpovědnosti k synovi T. K., v době podání žaloby nezletilému, v situaci, kdy podle žalobních tvrzení žalovaná (jakožto matka T. K.) v roce 2004 syna žalobce vyšetřovala a posléze doporučila k psychiatrické hospitalizaci bez vědomí souhlasu žalobce jakožto jeho otce a zákonného zástupce. Žalobce, který nebyl žalovanou informován o rozsahu a způsobu poskytované péče, jakož i o případných terapeutických opatřeních přijatých žalovanou, poté, kdy se v roce 2005 dozvěděl o těchto skutečnostech, požádal žalovanou o poskytnutí informací o zdravotním stavu svého syna a v této souvislosti také o umožnění nahlédnutí do související zdravotní dokumentace, což žalovaná odmítla.

Podle § 7 odst. 1 o. s. ř. v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.

Podle § 31 odst. 1, 2 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, rodičovská zodpovědnost je souhrn práv a

povinností a) při péči o nezletilé dítě, zahrnující zejména péči o jeho zdraví, jeho tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj, b) při zastupování nezletilého dítěte, c) při správě jeho jmění. Při výkonu práv a povinností uvedených v odstavci 1 jsou rodiče povinni důsledně chránit zájmy dítěte, řídit jeho jednání a vykonávat nad ním dohled odpovídající stupni jeho vývoje. Mají právo užít přiměřených výchovných prostředků tak, aby nebyla dotčena důstojnost dítěte a jakkoli ohroženo jeho zdraví, jeho tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj.

Podle názoru dovolacího soudu se žalobcem uplatněný nárok co do svého základu týká realizace tzv. rodičovské zodpovědnosti mající základ v právu rodinném, byť v daném případě s přesahem do tzv. práva zdravotnického. Oproti přesvědčení odvolacího soudu proto soud dovolací vychází ze stanoviska, že spor v souzené věci spadá pod rozsah pravomoci soudu vymezené v § 7 odst. 1 o. s. ř. Pro otázku pravomoci soudu tak zbývá posouzení, zda projednání a rozhodnutí o žalobcem uplatněném nároku je zákonem svěřeno jinému orgánu.

Podle § 67b odst. 1 – 3 zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění účinném ke dni rozhodování odvolacího soudu, tj. 17. 10. 2008, zdravotnická zařízení jsou povinna vést zdravotnickou dokumentaci. Zdravotnická dokumentace obsahuje a) osobní údaje pacienta v rozsahu nezbytném pro identifikaci pacienta a zjištění anamnézy, b) informace o onemocnění pacienta, o průběhu a výsledku vyšetření, léčení a o dalších významných okolnostech souvisejících se zdravotním stavem pacienta a s postupem při poskytování zdravotní péče. Každá samostatná část zdravotnické dokumentace musí obsahovat osobní údaje pacienta v rozsahu nezbytném pro jeho identifikaci a označení zdravotnického zařízení, které ji vyhotovilo.

Podle § 67b odst. 9 zákona o péči o zdraví lidu práva a povinnosti při zpracování osobních údajů souvisejících se zajišťováním zdravotní péče se řídí zvláštním zákonem.

Podle § 67b odst. 12 zákona o péči o zdraví lidu pacient má právo a) na poskytnutí veškerých informací shromážděných ve zdravotnické dokumentaci vedené o jeho osobě nebo v jiných zápisech vztahujících se k jeho zdravotnímu stavu; v případě autorizovaných psychologických metod a popisu léčby psychoterapeutickými prostředky má nárok na informace, jejichž obsahem je popis příznaků onemocnění, diagnóza, popis terapeutického přístupu a interpretace výsledků testů, b) v přítomnosti zdravotnického pracovníka nahlížet do dokumentů uvedených v písmenu a); v případě záznamů autorizovaných psychologických metod a popisu léčby psychoterapeutickými prostředky může nahlížet do záznamů týkajících se popisu příznaků onemocnění, diagnózy, popisu terapeutického přístupu a interpretace výsledků testů, c) na pořízení výpisů, opisů nebo kopií dokumentů uvedených v písmenu a); v případě autorizovaných psychologických metod a popisu léčby psychoterapeutickými prostředky má nárok na pořízení výpisů, opisů nebo kopií těch částí dokumentů, které se týkají popisu příznaků, diagnózy, popisu terapeutického přístupu a interpretace výsledků testů, d) určit osobu, která může být informována o jeho zdravotním stavu, nebo vyslovit zákaz podávání těchto informací jakékoliv osobě, a to při přijetí k poskytování zdravotní péče nebo kdykoliv po přijetí; pacient při určení osoby, která může být informována o jeho zdravotním stavu, zároveň určí, zda této osobě náleží též práva podle písmen b) a c); pacient může určení osoby nebo vyslovení zákazu kdykoliv odvolat; právo pacienta na určení osoby nebo na vyslovení zákazu se nevztahuje na postup podle odstavců 10 a 11 a dále na podávání informací a na právo nahlížet do zdravotnické dokumentace nebo na pořizování výpisů, opisů nebo kopií podle zvláštních právních předpisů upravujících poskytování zdravotní péče, popřípadě činnosti související se zdravotní péčí; jde-li o pacienta, který nemůže s ohledem na svůj zdravotní stav určit osoby, které mohou být o jeho zdravotním stavu informovány, mají právo na aktuální informace o jeho zdravotním stavu osoby blízké.

Podle § 67ba odst. 1 zákona o péči o zdraví lidu pacienta nebo zákonného zástupce pacienta poučí o jeho právech uvedených v § 67b odst. 12 ošetřující lékař.

Podle § 67bb odst. 2 – 4 zákona o péči o zdraví lidu zdravotnické zařízení je povinno zajistit, aby osoba, která může nahlížet podle tohoto zákona do zdravotnické dokumentace nebo do jiných zápisů vztahujících se ke zdravotnímu stavu pacienta, anebo si může pořizovat výpisy, opisy nebo kopie těchto dokumentů, nezjistila osobní údaje třetích osob. Rodné číslo pacienta lze poskytnout pouze osobám blízkým nebo osobám, které mají právo na informace podle § 67b odst. 12, pokud tyto osoby prokáží, že jim pacient nebo jeho zákonný zástupce udělil na základě zvláštního právního předpisu upravujícího nakládání s rodnými čísly souhlas k využití jeho rodného čísla. Jestliže jsou ve zdravotnické dokumentaci vedené o nezletilém pacientovi zaznamenány takové údaje o jeho zákonném zástupci, které zdravotnickému pracovníkovi sdělil nezletilý pacient nebo jiná osoba a z nichž lze vyvodit podezření na zneužívání nebo týrání nezletilého pacienta, ohrožování jeho zdravého vývoje, popřípadě jiné závažné porušení rodičovské zodpovědnosti, může zdravotnický pracovník omezit zpřístupnění zdravotnické dokumentace zákonným zástupcům, pokud uzná, že toto omezení je v zájmu nezletilého pacienta. Stejně lze postupovat i tehdy, požádá-li o to nezletilý pacient, který s ohledem na věk a stupeň rozumové vyspělosti je schopen si sám utvářet své názory. Přístup do zdravotnické dokumentace lze zákonným zástupcům omezit pouze ve vztahu k údajům, z nichž vyplývají skutečnosti uvedené ve větě první). Obdobně se postupuje, jde-li o pěstouny. Pořízení výpisů, opisů nebo kopií zdravotnické dokumentace nebo jiných zápisů vztahujících se k zdravotnímu stavu pacienta zajišťuje zdravotnické zařízení ve lhůtě do a) 10 dnů ode dne obdržení žádosti, a to pro osoby uvedené v § 67b odst. 10, pokud není zvláštním právním předpisem stanoveno jinak nebo pokud není dohodnuta jiná lhůta, b) 30 dnů od obdržení žádosti pacienta nebo jiné podle tohoto zákona oprávněné osoby, nejde-li o postup podle písmene a). Lhůta uvedená v písmenu a) nebo b) neplatí, jde-li o pořízení výpisů, opisů nebo kopií zdravotnické dokumentace za účelem zajištění návaznosti zdravotní péče. Zdravotnické zařízení může za pořízení výpisů, opisů nebo kopií zdravotnické dokumentace nebo jiných zápisů požadovat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s jejich pořízením; to neplatí, je-li pořízení výpisů, opisů nebo kopií hrazeno z veřejného zdravotního pojištění nebo na základě zvláštního právního předpisu upravujícího ceny.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, tento zákon v souladu s právem Evropských společenství, mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána, a k naplnění práva každého na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromí upravuje práva a povinnosti při zpracování osobních údajů a stanoví podmínky, za nichž se uskutečňuje předání osobních údajů do jiných států.

Podle § 2 odst. 1 – 3 zákona o ochraně osobních údajů zřizuje se Úřad pro ochranu osobních údajů se sídlem v Praze (dále jen „Úřad“). Úřadu jsou svěřeny kompetence ústředního správního úřadu pro oblast ochrany osobních údajů v rozsahu stanoveném tímto zákonem a další kompetence stanovené zvláštním právním předpisem, mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a přímo použitelnými předpisy Evropských společenství. Úřad vykonává působnost dozorového úřadu pro oblast ochrany osobních údajů vyplývající z mezinárodních smluv, které jsou součástí právního řádu.

Podle § 3 odst. 1 – 5 zákona o ochraně osobních údajů tento zákon se vztahuje na osobní údaje, které zpracovávají státní orgány, orgány územní samosprávy, jiné orgány veřejné moci, jakož i fyzické a právnické osoby. Tento zákon se vztahuje na veškeré zpracovávání osobních údajů, ať k němu dochází automatizovaně nebo jinými prostředky. Tento zákon se nevztahuje na zpracování osobních údajů, které provádí fyzická osoba výlučně pro osobní potřebu. Tento zákon se nevztahuje na nahodilé shromažďování osobních údajů, pokud tyto údaje nejsou dále zpracovávány. Tento zákon se dále vztahuje na zpracování osobních údajů, a) jestliže se právní řád České republiky použije přednostně na základě mezinárodního práva veřejného, i když správce není usazen na území České republiky, b) jestliže správce, který je usazen mimo území Evropské unie, provádí zpracování na území České republiky a nejedná se pouze o předání osobních údajů přes území Evropské unie; v tomto případě je správce povinen zmocnit postupem podle § 6 na území České republiky

zpracovatele. Jestliže zpracování provádí správce prostřednictvím svých organizačních jednotek umístěných na území Evropské unie, musí zajistit, že tyto organizační jednotky budou zpracovávat osobní údaje v souladu s národním právem příslušného členského státu Evropské unie.

Podle § 4 písm. a), b) zákona o ochraně osobních údajů pro účely tohoto zákona se rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu a citlivým údajem osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů a genetický údaj subjektu údajů; citlivým údajem je také biometrický údaj, který umožňuje přímou identifikaci nebo autentizaci subjektu údajů.

Podle § 29 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů Úřad a) provádí dozor nad dodržováním povinností stanovených zákonem při zpracování osobních údajů, b) vede registr zpracování osobních údajů, c) přijímá podněty a stížnosti na porušení povinností stanovených zákonem při zpracování osobních údajů a informuje o jejich vyřízení, d) zpracovává a veřejnosti zpřístupňuje výroční zprávu o své činnosti, e) vykonává další působnosti stanovené mu zákonem, f) projednává přestupky a jiné správní delikty a uděluje pokuty podle tohoto zákona, g) zajišťuje plnění požadavků vyplývajících z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, a z přímo použitelných předpisů Evropských společenství, h) poskytuje konzultace v oblasti ochrany osobních údajů, i) spolupracuje s obdobnými úřady jiných států, s orgány Evropské unie a s orgány mezinárodních organizací působícími v oblasti ochrany osobních údajů. Úřad v souladu s právem Evropských společenství plní oznamovací povinnost vůči orgánům Evropské unie.

Smyslem zákona o ochraně osobních údajů je Listinou základních práv a svobod zaručené právo na ochranu občana před neoprávněným zasahováním do jeho soukromého a osobního života a neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním osobních údajů. Správní dozor je činnost, při které dozorující orgán sleduje chování nepodřízených subjektů a porovnává je s žádoucím chováním. V návaznosti na zjištěný nesoulad potom využívá nápravné nebo sankční prostředky. Správní dozor je dozorem správního úřadu nad nepodřízenou osobou; právní vztahy, které při dozoru vznikají jsou ale vztahy nadřízenosti a podřízenosti. To, zda je chování kontrolovaného subjektu vyhodnoceno jako žádoucí, je pouze výsledkem porovnání s povinnostmi stanovenými právním řádem, tj. nikoli s kritérii jako účelnost, efektivnost, hospodárnost a jinými, ledaže by byla tato kritéria zahrnuta do příslušného právního předpisu. Správní dozor může být dozorem předběžným, průběžným, anebo následným. V oblasti dozoru zaměřeného na dodržování povinností při zpracování osobních údajů jde hlavně o kontrolu průběžnou. V případě činnosti Úřadu jde dále o dozor jednorázový, který je prováděn na základě plánu dozorového orgánu či stížnosti nebo podnětu zvenčí (tzv. incidentní dozor). Jeho opakem je dozor soustavný, který je vykonáván vůči předem určenému okruhu subjektů. Úřad je v oblasti dozoru nad zpracováním osobních údajů specializovaným dozorčím orgánem s poměrně úzce vymezenou věcnou působností, a dozor je tedy jeho výlučnou nebo alespoň dominantní složkou činnosti.

Podle předsvědčení dovolacího soudu z ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. a kompetencí Úřadu v něm vymezených (§ 29 zákona) nevyplývá, že by byla založena pravomoc Úřadu pro ochranu osobních údajů k nárokům uplatněným žalobcem majících základ ve výkonu rodičovské zodpovědnosti. Přestože jsou součástí zdravotnické dokumentace informace a údaje mající v režimu zákona č. 101/2000 Sb. charakter údajů osobních a citlivých, svou povahou nejde o nárok, o němž by měl rozhodovat namísto soudu Úřad pro ochranu osobních údajů. Jeho pravomoc není založena ani odvolacím soudem citovaným § 79 odst. 3 zákona o péči o zdraví lidu, podle kterého pokud při rozhodování o zájmech chráněných jinými předpisy řeší orgány podle nich zřízené také související

otázky péče o zdraví lidu podle tohoto zákona, vydávají svá rozhodnutí v dohodě s orgány příslušnými podle tohoto zákona. Tato zásada platí též, jestliže orgány podle tohoto zákona při opatřeních v péči o zdraví lidu rozhodují zároveň o ochraně souvisících zájmů podle jiných předpisů. K rozhodnutí je příslušný vždy orgán, do jehož působnosti spadá ochrana převažujícího zájmu.

Zákon o péči o zdraví lidu na řadě míst výslovně počítá s tím, že činnost orgánů jím regulovaných se dotýká i údajů majících charakter údajů osobních ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb. a ukládá jim v tomto směru příslušné povinnosti (např. § 67bb odst. 2 zákona o péči o zdraví lidu; vymezení okruhu subjektů majících právo nahlížet do zdravotnické dokumentace se zákonem uloženou povinností mlčenlivosti – § 67b odst. 10, 11 zákona o péči od zdraví lidu). Tím je garantováno, aby při postupu zdravotnických subjektů byly chráněny zájmy fyzické osoby týkající se ochrany jejích osobních údajů. Váže-li se tato ochrana osobních údajů i k přístupu ke zdravotnické dokumentaci a nakládání s ní, kde přesná pravidla pro tento postup stanoví zákon o péči o zdraví lidu, nelze dospět k závěru, že by převažujícím zájmem, jemuž je poskytována zákonná ochrana, v daném případě byla ochrana osobních údajů v režimu zákona č. 101/2000 Sb., jež by zakládala rozhodovací pravomoc orgánů vymezených zákonem č. 101/2000 Sb. pro nárok uplatněný žalobcem.

Ustanovení § 67b odst. 9 zákona o péči o zdraví lidu odkazující v poznámce pod čarou právě na zákon č. 101/2000 Sb. vyjadřuje toliko skutečnost, že osoba, která zpracovává osobní údaje pacienta, související se zajišťováním zdravotní péče, je při tomto zpracování povinna respektovat speciální právní úpravu obsaženou v zákoně č. 101/2000 Sb.. Není tím však vyjádřena skutečnost, že by pro nárok uplatněný žalobcem byla založena pravomoc Úřadu, jestliže je to právě zákon o péči o zdraví lidu, který stanoví okruh subjektů, které jsou oprávněny nahlížet do zdravotnické dokumentace pacienta a činit si z něj výpisy a opisy, včetně práv a povinností z toho vyplývajících pro zdravotnické subjekty, které tuto zdravotní dokumentaci vedou, z hlediska ochrany osobních údajů v této dokumentaci obsažených. Ze samotné skutečnosti, že zdravotnická dokumentace obsahuje osobní údaje, jimž je poskytována ochrana zvláštním právním předpisem, nelze s přihlédnutím k úpravě obsažené v zákoně č. 101/2000 Sb. dospět k závěru, že neumožnění nahlédnutí do této dokumentace, resp. poskytnutí informací o zdravotním stavu pacienta by pro řešení této otázky zakládalo rozhodovací pravomoc Úřadu pro ochranu osobních údajů jakožto orgánu dozorového a kontrolního.

Rozhodnutí odvolacího soudu tudíž z hlediska uplatněných dovolacích důvodů není správné. Dovolací soud proto napadené usnesení odvolacího soudu podle ustanovení § 243b odst. 2, 3 o. s. ř. zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu prvního stupně k dalšímu řízení, v němž je vázán vysloveným právním názorem dovolacího soudu ve smyslu § 243d odst. 1, věta první, o. s. ř.

Na odvolacím soudu bude, aby se věcí zabýval z hlediska věcného posouzení nároku uplatněného žalobcem, aniž by závěr dovolacího soudu pravomoci soud k projednání nároku žalobce jakkoliv předjímal rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé.